

Oblast audiovizuálních děl představuje mimořádně komplexní autorskoprávní problematiku, jejíž řešení mohou být (v rámci mantinelů vymezených mezinárodními a evropskými právními instrumenty) velice různorodá. Audiovizuální díla v sobě typicky zahrnují množství dalších, samostatně chráněných autorských děl, popřípadě umělecké výkony a zpravidla se na jejich vzniku podílí řada osob, vnášejících do výsledku kvantitativně i kvalitativně různorodé vklady, tvůrčí i čistě materiální. Díky této „mnohovrstevnatosti“, náročnému procesu realizace a variabilitě způsobů exploatace vyžadují tato díla zvláštní právní režim nad rámec obecné úpravy autorských děl, který je s to zohlednit jejich specifické rysy.

V Evropě však sotva nalezneme dvě právní úpravy této oblasti, které by byly alespoň ve všech zásadních aspektech totožné. Podstatné rozdíly lze identifikovat již v samotném vymezení pojmu audiovizuálního díla, v zákonných domněnkách autorství, v úpravě specifických odchylek z obecného režimu autorských děl (např. v otázce převodu majetkových práv k audiovizuálnímu dílu na producenta - výrobce zvukově obrazového záznamu), nemluvě o dalších odlišnostech, které jsou obecnější povahy (např. úprava výjimek a omezení autorského práva, zaměstnaneckých děl, osobnostních práv apod.), avšak mají na oblast audiovizuálních děl nezanedbatelný dopad. V úpravě audiovizuálních děl se tak promítá řada specifických institutů autorského práva a kumulují se v ní různé formy autorskoprávní ochrany. Analýzou úpravy audiovizuálních děl tak lze do značné míry získat přesvědčivý a komplexní obraz o povaze a funkčnosti konkrétní úpravy autorského práva jako celku, což činí oblast audiovizuálních děl nesmírně zajímavým a vděčným předmětem komparace.